

maa sammenstilles med Stormagternes. Dette medfører da, at vi ikke kunne gjøre de Forandringer i Tarifen og ikke kunne gennemføre de Reforme, som Landet trænger til, fordi der mangler Penge. Det Budget, der her er forelagt fra den ærede Finantsministers Side, er et Budget, som viser Underbalance. Men ser man efter paa Budgettet, og vil man lægge de tidligere Budgetter til Grund, som ere vedtagne i fredelige Tider — jeg taler slet ikke om Konfliktbudgetter — da vil dette Budget vise en meget passende Balance, et saa betydeligt Overskud, at der ikke er det Mindste i Veien for baade at tilveiebringe Skattnedsættelser og at skaffe Midler til de Reforme, der ere paatrængende nødvendige.

Det er dette, jeg har at sige med Hensyn til selve Budgettets Indhold, men jeg skal, som saat, ikke dvæle længe derved, thi overfor en Finantslov, der forelægges fra Regjeringens Side med en Krigserklæring — og saaledes opfatter jeg den Stilling, Regjeringen har taaget i Sommer, og Korforsættens Udtalelse udenfor Salen — vilde det være meget langvinst, om man troede, at vi kunde naae til Reforme af hele vort finansielle System. Et virkeligt Udbytte af disse Forhandlinger vil den høie Regjering jo altid kunne hindre, saalænge den anser det for forsvarligt. Jeg gjentager, at det er Hjertallets Tanke at behandle Finantsloven saglig uden Noget der kan tydes eller mistydes som Skinförhandling, kun med Fastholden af, hvad vi anse for absolut nødvendigt, økonomisk og konstitutionelt, men jeg behøver ikke at gjentage — thi det er sagt saa tidt — at skjøndt det er vor bestemte Mening og Hensigt, er det naturligvis Ingen af os, som efter den Maade, hvorpaa den høie Regjering har stillet sig i Aar, ikke er forberedt paa, at Regjeringen vil styrte Landet i fortsatte og nye Konflikter.

Bajer: De Bemærkninger, som jeg kunde ønske at knytte til det foreliggende Finantslovsforslag, kan jeg dele i „hvad man ser“ og „hvad man ikke ser“. Hvad man ser, er først og fremmest Titlen, at det skal gjælde for Finantsaaret fra 1ste April 1889 til 31te Marts 1890. Det er nu et meget stort Spørgsmaal, om det kommer til at gjælde for den Tid. Imidlertid bør vi i alt Fald arbejde under den Forudsætning. Men jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at saaledes som Stillingen er, er der ikke nogen stor Sandsynlighed for, at det sker. Vi ere forberedte paa, at der fremdeles, som hidtil i de sidste Aar, naar vi naae den første

April, sættes en Bom for alt nyttigt Fremskridt, for at den provisoriske Finantslovs Afgang kan komme til at bruse forbi, og denne Bruisen forbi varer desværre meget længe. Som Følge af den Trængsel, der opstaar ved denne Bom, er der Mange, der komme til at lide Stude, og mange nyttige Reforme standses; meget Arbejde, som ligger i Nagsdagen og næsten er færdigt, bliver ikke færdigt, og andet, som man søger at gjøre færdigt i Hast, kommer til at lide derunder; det gjælder ved denne Leilighed som ellers, at Hastværk meget ofte er Lastværk. Jeg skal strax komme til at nævne et Exempel derpaa, som har Hensyn til den i sidste Samling gennemførte Postlov; men jeg vil, forinden jeg gjør det, antyde, at der naturlig findes en Mulighed, hvorved man kunde bringe Sagen ind i en anden Gænge, saaledes at der blev bedre Tid til Forhandling. Vi har jo staaet stille saa længe, at der er megen Trang til at komme frem, og derfor er det ikke underligt, om man ønsker at faae mere Spillerum ved f. Ex. at lade Finantsaaret i Stedet for fra 1ste April det ene Aar til 31te Marts det næste Aar være fra den 1ste Juli det ene Aar til den 30te Juni næste Aar; og der kunde maasse være saa meget mere Opfordring til at overveje en saadan Tanke, som det nuværende Folkething er valgt den 28de Januar 1887, og Valgperioden altsaa udløber lige midt i Thingets bedste Arbeidstid. Derfor der ikke sker noget Overordentligt, noget Uformodent, Uventet — men det ere vi jo vant til — vil en Samling blive afbrudt netop i den Tid, da der pleier at blive arbeidet mest. Jeg skal nu nævne, hvorledes desværre en Lov, som jeg sætter megen Pris paa, Postloven, er bleven værtbrudten paa et enkelt Punkt, og maasse paa flere Punkter, paa Grund af dette Hastværk. Den ærede Indenrigsminister vil huske, at der førtes Forhandlinger mellem ham og Udvalget, og at det ogsaa fremkom i Betænkningen og under Forhandlingerne, her i Thinget, at man ønskede at saa saa som muligt skulde lide paa Grund af Uhyndighed, og at man derfor vilde, at de Bestemmelser, der gjælde i det internationale Samkvem, skulde, hvor det kunde ske, overføres paa vore indenlandske Forhold. I det sidste Dieblæk er der imidlertid kommet en Bestemmelse ind, som ganske vist ikke stemmer med den Forhandling, der blev ført. Jeg skal oplyse ved et Exempel, hvorledes det stiller sig. Derfor man lægger en Korsbaandsforordelse i en Brevkasse, men ikke har veiet den aldeles nøiagtig, saa at den veier den ringeste Ubetydelighed over 50 Kvint, behandles den som en